

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 7. новембар 2011. године

Предмет бр. 89/09

Милорад ПЕЈЧИНОВИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 7. новембра 2011. године,
уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
г. Пола ЛЕМЕНСА
гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ
г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменуту жалбу, уложену сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, обављеног такође и електронским путем, у складу са правилом 13 § 2 свог Пословника, одлучила је како следи:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 8. априла 2009. године и уписана је 30. априла 2009. године.
2. Дана 9. децембра 2009. године, Комисија је затражила од жалиоца да достави додатне информације. Дана 30. новембра 2010. године, Комисија је поновила тај захтев. Дана 14. децембра 2010. године, Комисија је примила одговор од жалиочеве супруге (мајке жртве), који је изнет у име жалиоца.

3. Дана 20. априла 2011. године, жалба је прослеђена Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) како би се добиле примедбе УНМИК-а на прихватљивост жалбе. Дана 2. августа 2011. године, УНМИК је доставио свој одговор.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

4. Жалилац је бивши становник Косова, са тренутним пребивалиштем на територији Србије.
5. Жалилац тврди да су се дана 26. марта 1999. године три комшије договориле да поведу његовог сина, г. Слободана Пејчиновића, у Црну Гору наводно у потрази за послом. Пре него што су стигли у Црну Гору, у долини Ругова поред Пећи ухваћени су од стране припадника Косовске ослободилачке војске (ОВК). Жалилац наводи да је, према извештају очевица, након што се сазнало да је г. Слободан Пејчиновић Србин, исти издвојен од осталих од стране ОВК. Од тада се губи сваки траг г. Пејчиновићу.
6. Дана 15. децембра 2010. године, мајка жртве, гђа. Десанка Пејчиновић, доставила је изјаву Комисији која поткрепљује причу жалиоца. Она такође тврди да је доставила бројне извештаје разним агенцијама и организацијама о нестанку свог сина, али није добила одговор ни од једне од њих. Наиме, извештаје је поднела италијанском КФОР-у, Полицији УНМИК-а, Међународном комитету Црвеног крста, Југословенском Црвеном крсту у Београду, Канцеларији УН у Београду, Канцеларији Међународног кривичног суда за бившу Југославију у Београду, Канцеларији тужиоца за ратне злочине у Србији и Полицији ЕУЛЕКС-а.
7. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову. Између 9. децембра 2008. и 30. марта 2009. године, сви списи кривичних предмета које је поседовало Одељење правде и полиција УНМИК-а предати су ЕУЛЕКС-у.

III. ЖАЛБА

8. Жалилац се жали на УНМИК-ов наводни пропуст да ваљано истражи нестанак његовог сина. Такође се жали на страх, душевну бол и патњу који су му узроковани овом ситуацијом.
9. Комисија је мишљења да се може сматрати да жалилац указује, тим редоследом, на повреду права свог сина на живот, загарантованог чланом 2 Европске конвенције о људским правима (у даљем тексту: ЕКЉП), као и на повреду свог права у смислу забране нечовечног и понижавајућег поступања, загарантованог чланом 3 ЕКЉП.

IV. ПРАВО

10. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

Наводно кршење члана 2 ЕКЉП

11. Жалилац се жали, у суштини, на недостатак адекватне кривичне истраге у вези са нестанком његовог сина.
12. У својим коментарима, СПГС нема примедби на прихватљивост овог дела жалбе.
13. Комисија је мишљења да жалба везана за члан 2 ЕКЉП покреће озбиљна чињенична и правна питања, чије би разрешење требало да зависи од процене меритума. Према томе, Комисија закључује да овај део жалбе није очигледно неоснован у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
14. Нису установљени други разлози на основу којих би овај део жалбе био проглашен неприхватљивим.

Наводно кршење члана 3 ЕКЉП

15. Жалилац наводи душевну бол и патњу које су му проузроковане околностима везаним за нестанак његовог сина.
16. У својим коментарима, СПГС тврди да, иако жалилац наводи да је претрпео „бол и патњу по основу душевног бола“ као последицу нестанка и могуће смрти г. Слободана Пејчиновића, не постоје изричито наводи да је ту бол и патњу проузроковао одговор УНМИК-а на нестанак дотичног. Због тога, део жалбе који се односи на овај или на било који други елемент према члану 3 неприхватљив је као очигледно неоснован.
17. Комисија се позива на судску праксу Европског суда за људска права која се тиче питања да ли се чланови породице нестале особе могу сматрати жртвама поступања које је супротно члану 3 ЕКЉП којим се забрањује нечовечно поступање. Европски суд прихвата такву могућност, што зависи од постојања „нарочитих чинилаца који доводе до тога да патња коју преживљава [члан породице] добије димензију и одлике различите од емоционалне туге каква се може сматрати неизбежном код особа које су у сродству са жртвом озбиљног кршења људских права“. Суд даље сматра да „у пресудне елементе спадају непосредност крвног сродства, конкретне околности везане за породични однос, мера у којој је члан породице био сведок предметних догађаја, ангажованост члана породице у покушају да прикупи информације о несталој особи и начин на који су надлежни органи одговорили на такво распитивање“. Суд такође наглашава „да суштина те повреде не лежи толико у чињеници да је члан породице нестао, већ се односи на реакције и ставове надлежних органа на насталу ситуацију након што им је предочена“ (видети нпр. Европски суд за људска права (ЕСЉП) (Велико веће), *Чакићи против Турске*, бр. 23657/94, пресуда од 8. јула 1999., § 98, *ЕКЉП*, 1999-IV; ЕСЉП (Велико веће), *Кипар против Турске*, бр. 25781/94, пресуда од 10. маја 2001., § 156, *ЕКЉП*, 2001-IV; ЕСЉП, *Орхан против Турске*, бр. 25656/94, пресуда од 18. јуна 2002., § 358; ЕСЉП, *Базоркина против Русије*, бр. 69481/01, пресуда од 27. јула 2006., § 139; видети такође Саветодавна комисија за људска права (ХРАП), *Здравковић*, бр. 46/08, одлука од 17. априла 2009., § 41).

18. Комисија сматра да жалилац може да се позове на кршење члана 3 ЕКЈП чак и ако не постоји изричита референца на конкретне поступке надлежних органа ангажованих у истрази јер и пасивност надлежних органа и недостатак информација пружених жалиоцу могу да указују на нечовечно поступање надлежних органа према жалиоцу (видети случај *Младеновић*, предмет ХРАП бр. 99/09, одлука од 11. августа 2011., § 22).
19. Комисија је мишљења да овај део жалбе покреће озбиљна чињенична и правна питања, чије би разрешење требало да зависи од процене меритума. Према томе, Комисија закључује да овај део жалбе није очигледно неоснован у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 и одбацује приговор који је уложио СПГС.
20. Нису установљени други разлози на основу којих би овај део жалбе био проглашен неприхватљивим.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ ПРИХВАТЉИВОМ.

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући